

Jednou (7.4.2011)

Dneska ráno Anka zamířila na trávník za protějším domem a vyrobila bobek. Hbitě jsem vylovila ze psí tašky pytlík a koukala jsem pilně, jestli se kouká ta paní z balkónu v pátém patře bokem stojícího paneláku. Nekoukala, jako na potvoru zase ne. Vlastně jsem ji viděla koukat jen jednou. Možná výstižnější by bylo říct, že jsem ji slyšela koukat jen jednou, to když jsem doma zapomněla psí tašku, v kapse neměla ani papírový kapesník a Anka vyrobila hromádku větší než přiměřenou.

Paní na mě tehdy křičela – v sedm ráno na celé sídliště – ať to seberu, já jsem odpovídala, že bohužel s sebou nemám nic, ale že jinak jsem pravidelný sběrač, a ona křičela, že jsou to řeči, že nesbírám nikdy. Dotkla se mě, to musím přiznat, ale měla vlastně pravdu. Jednou, to může někdy znamenat vždycky. Třeba v případě náhodného setkání, prvního dojmu. Nebo to také může znamenat navždy, to v případě nepozornosti v práci či na silnici.

Kdoví proč se mi v hlavě vynořila Fukušima, pak Černobyl – a sir Hailey, který řetězení toho „jednou“ uměl úžasně zpracovat literárně. A také Martin (ano, ten od Dede), který vysvětloval podobné řetězení pomocí plátků ementálského sýra.

Jednou, pro jednou ... vlastně je to mrazivé pomyšlení, co všechno to může znamenat. Naštěstí

následky mnohých „jednou“ nám pomáhají zmírnit nebo úplně eliminovat ostatní lidi, kteří ono „jednou“ prostě nedopustí. Na silnici, na úřadě, v práci či na vycházce.

Nedopustí ho. Jednou oni za nás, jednou my za ně.

(Náš Zvířetník, 7.4.2011)

<http://naszviretnik.net/2011/04/07/105x148-jednou/>

{fshare}